

Ουαλίντ Τάλεμπ

Κάθομαι δίπλα στον Ουαλίντ Τάλεμπ (Walid Talb). Είναι ένας πολύ ευγενικός και ντροπαλός άνθρωπος. Χαμογελάει εύκολα και απαντάει με προθυμία σε ερωτήσεις που μια έχουν να κάνουν με τη ζωή στην Αίγυπτο και μια με αυτό που συνέβη τρία χρόνια πριν. Δεν είμαι δημοσιογράφος για να μπορώ να διατηρώ μια συνέχεια στη ροή των ερωτήσεων. Κάθε φορά που περιγράφει μια λεπτομέρεια για αυτό που του έκαναν στη Σαλαμίνα, μου έρχεται αυτόματα η διάθεση να αλλάξω κουβέντα. Να βγω λίγο έξω από το μαγαζί να πάρω μια ανάσα. Απορώ με το κουράγιο αυτού του ανθρώπου. Ο Ουαλίντ Τάλεμπ κάθεται δίπλα μου με το καπέλο και το χαμόγελό του και η ύπαρξή του είναι μια σειρά υπενθυμίσεων.

Την ερχόμενη Τρίτη, 10 Μαρτίου, στο τριμελές εφετείο κακουργημάτων Πειραιά θα γίνει η δίκη της υπόθεσης του Αιγύπτιου εργάτη. Η δίκη έχει ήδη αναβληθεί τέσσερις φορές.

Αντιγράφων από την Αυγή (Οκτώβριος του 14): «Σε κλάματα ξέσπασε το θύμα του άγριου βασανισμού Ουαλίντ Τάλεμπ έξω από την αίθουσα του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Πειραιά, στην είδηση μίας ακόμα αναβολής, της πέμπτης κατά σειρά, για την υπόθεσή του. Και παρά το γεγονός ότι η κακοποίηση του Ουαλίντ από τους εργοδότες του το καλοκαίρι του 2012 στη Σαλαμίνα είχε συγκλονίσει την κοινή γνώμη και είχε προκαλέσει το διεθνές ενδιαφέρον, ο άτυχος Αιγύπτιος κατά τη διαδικασία ήταν απελπιστικά μόνος, καθώς το κύμα αλληλεγγύης που είχε τότε ξεσηκωθεί χθες μετριόταν σε μια χούφτα ανθρώπους».

Η ιστορία είναι μάλλον γνωστή. Ή για να είμαι πιο ακριβής, θα πρέπει να πω ότι γνωστή είναι η φωτογραφία που κυκλοφόρησε τον Νοέμβριο του 2012 και η οποία έδειχνε έναν κακοποιημένο άνθρωπο χτυπημένο και τυλιγμένο με μια αλυσίδα να κάθεται μπροστά σε ένα δέντρο. Ο Ουαλίντ Τάλεμπ δούλευε σε ένα φούρνο στη Σαλαμίνα, για λίγο πάνω από ένα χρόνο. Πριν τον Ουαλίντ εργάζονταν στο φούρνο συνολικά τέσσερα άτομα, τρεις έψηναν και ένας μπροστά στην εξυπηρέτηση. Ο Ουαλίντ λέει ότι όταν έπιασε δουλειά αυτός, το αφεντικό του, έδιωξε τους άλλους τρεις «μάστορες» (όπως χαρακτηριστικά τους λέει). Από τρεις μισθούς λοιπόν, έδινε πια μόνο έναν κι αυτόν σημαντικό μειωμένο σε σχέση με τους προηγούμενους. Ο Ουαλίντ έμενε σε ένα σπίτι μαζί με άλλους μετανάστες. Αυτοί, επειδή δεν είχαν χαρτιά και φοβόνταν μήπως τους πιάσει η αστυνομία, έδιναν τα λεφτά που μάζευαν να τα κρατάει ο Ουαλίντ μέχρι να τα στείλουν στην οικογένειά τους στην Αίγυπτο ή όπου αλλού. Ο Ουαλίντ τα κράταγε σε μια τσάντα που έπαιρνε μαζί του κάθε πρωί στο φούρνο. Κάποια μέρα, το ποσό που είχε μαζευτεί στην τσάντα – χωρισμένο σε φακέλους με το όνομα του κάθε μετανάστη – είχε φτάσει στα 12.000. Επειδή ακριβώς το ποσό ήταν μεγάλο, ο Ουαλίντ για να αισθάνεται πιο ασφαλής, είπε στο αφεντικό του για την τσάντα. Του είπε ότι έχει μέσα τόσα χρήματα και ότι την έχει μαζί στο δωμάτιο του μαγαζιού που δούλευε. **Σημειώνω ότι τις ίδιες μέρες ο Ουαλίντ είχε ζητήσει από τον ιδιοκτήτη του φούρνου να πληρωθεί, γιατί του οφείλονταν δεδουλευμένα δύο μηνών.**

Ο Ουαλίντ μου λέει ότι το μεσημέρι, λίγο πριν κλείσει το μαγαζί, το αφεντικό του μπήκε στο πίσω μέρος του καταστήματος εκεί που είναι ο φούρνος και τα μηχανήματα, εκεί που δηλαδή δούλευε ο Ουαλίντ. **Τον ρώτησε κάτι για τα λεφτά που ζητάει ο Ουαλίντ. Μετά τον χτύπησε. Ύστερα ήρθαν κι άλλοι στο δωμάτιο (ο γιος του αφεντικού κι άλλοι δύο), οι οποίοι συμμετείχαν στο ξύλο.** Ο Ουαλίντ μου περιγράφει ότι το αφεντικό του πήρε την τσάντα με τα λεφτά και αφού τον χτύπησαν, τον έδεσαν με αλυσίδες χειροπόδαρα, έφεραν ένα φορηγάκι και το πάρκαραν στην είσοδο του μαγαζιού. Αφού σιγουρεύτηκαν ότι δεν περνούσε κανείς, τον έβαλαν στο φορηγάκι. **Τον πήγαν σ' ένα στάβλο και τον έδεσαν. Τον βασάνισαν.** Ο ίδιος έκλαιγε και τους παρακαλούσε να ξεσφίξουν την αλυσίδα, γιατί δεν μπορούσε να αναπνεύσει. Φεύγοντας κάποια στιγμή, ο γιος του ιδιοκτήτη, του είπε ότι θα πάει να φέρει όπλο, **θα τον σκοτώσουν και θα τον πετάξουν στη θάλασσα.** Όταν έφυγαν από το στάβλο, ο Ουαλίντ κατάφερε να δραπετεύσει, σπάζοντας την αλυσίδα που τον κράταγε δεμένο στο ξύλο, με μια πέτρα. Χωρίς να βλέπει καλά και με τις

αλυσίδες ακόμη πάνω του, έτρεξε μέσα από χωράφια, μέχρι που κατέρρευσε μπροστά σ' αυτό το δέντρο που είδαμε όλοι στη φωτογραφία.

Τον βρήκε ένας άνθρωπος, πήγαν στην αστυνομία. Τα κατήγγειλε όλα. Η αστυνομία τον άκουσε και τον κράτησε εκεί. Έμεινε ματωμένος, πρησμένος, με σκισμένο κεφάλι, χτυπημένο πόδι και το αριστερό του μάτι σε κακό χάλι για τρεις μέρες στο κρατητήριο. Δεν είχε χαρτιά βλέπεις. Αμέσως μετά μεταφέρθηκε στο αλλοδαπών. **Μετά από 5 μέρες τον πήγαν επιτέλους στο νοσοκομείο.**

Όχι δεν πρόκειται για ταινία με θέμα το Mississippi του 1930. Μιλάμε για τη Σαλαμίνα και την Ελλάδα του 2012. Στο αφεντικό του Ουαλίντ απαγγέλθηκαν κατηγορίες για αρπαγή, ληστεία, απρόκλητη σωματική βλάβη, προσβολή γενετήσιας αξιοπρέπειας και απασχόληση αλλοδαπού χωρίς άδεια παραμονής. Όπως αναφέρθηκε και προηγουμένως, έχουν υπάρξει ήδη τέσσερις αναβολές στην υπόθεση, η τελευταία επειδή δεν υπήρχε διερμηνέας.

Όσο ακραία κι αν είναι η υπόθεση (είναι όμως στ' αλήθεια; Ας θυμηθούμε και τη Μανωλάδα) δεν θα πρέπει να ειπωθεί ως μια μεμονωμένη περίπτωση. Ο βασανισμός του Αιγύπτιου εργάτη Ουαλίντ Τάλεμπ έχει πολλές προεκτάσεις και συγκεκριμένο υπόβαθρο. Ο Ουαλίντ περιγράφει ότι κάποια Σάββατα ή Κυριακές, πριν από μοιράσματα της Χρυσής Αυγής, το αφεντικό του έλεγε να ετοιμάσει τυρόπιτες τις οποίες μοίραζε στον πλαϊνό δρόμο του φούρνου στα μέλη της οργάνωσης. Τότε δεν ήξερα τι είναι αυτές οι μπλούζες, λέει.

Ο Ουαλίντ λοιπόν είναι το ξένο παράνομο φτηνό εργατικό δυναμικό. Είναι ταυτόχρονα και ο απλήρωτος εργάτης που όταν ζητάει τα δεδουλευμένα του, συναντάει τη γροθιά και το ξύλο. Είναι ο ανώνυμος μετανάστης που πληρώνει στην πράξη και πολύ ακριβά τον ελληνικό φασισμό που επανέκαμψε δριμύτερος τα τελευταία χρόνια. Είναι ο ξένος εργάτης που δουλεύει για τρεις και πληρώνεται λιγότερο απ' τον έναν. Είναι ο ξένος που πρησμένος και ματωμένος φτάνει στην αστυνομία κι αυτή τον στέλνει όχι στο γιατρό, αλλά στο κελί. Είναι ο μόνος του, που δέχεται απειλές και τραμπουκισμούς και η τριγύρω κοινωνία σωπαίνει, ενώ το κίνημα (κι εγώ μαζί) γράφει ποστ.

Από το Νοέμβριο του 2012 ο Ουαλίντ Τάλεμπ δεν έχει καταφέρει να δουλέψει. Προσπάθησε να δουλέψει σε οικοδομικές εργασίες, αλλά δεν μπορούσε. Έβαφε, αλλά μόλις σήκωνε τα μάτια να κοιτάξει ψηλά, ζαλιζόταν. Εντωμεταξύ καταγγέλλει ότι οι απειλές και οι τραμπουκισμοί συνεχίζονται. Μου λέει, ότι προχθές Δευτέρα, το πρώην αφεντικό του τον πέτυχε σ' ένα βενζινάδικο. Του φώναζε ότι θα τον σκοτώσει. **«Δεν φοβάμαι (γενικά) γιατί έχω κόσμο μαζί μου, αλλά όταν μου φώναζε αυτός**

χωρίς οι άλλοι να κάνουν τίποτα, φοβάμαι». Ο κόσμος που ήταν εκεί δεν μίλησε. Όταν έφυγε μόνο ο φούρναρης, του είπαν δυο λόγια. Εμείς είμαστε εδώ μη φοβάσαι. Ο Ουαλίντ μου λέει ότι μετά απ' όλα αυτά, βλέπει (και του λένε) ότι η δουλειά στο φούρνο έχει πέσει. Ίσως είναι κάτι κι αυτό. Αν η ντόπια κοινωνία δεν μιλάει και δεν παρεμβαίνει, τότε ίσως μια ελάχιστη απάντηση είναι σε αυτό το πεδίο, στο οποίο ο κόσμος μας μπορεί να συνεννοηθεί. Στο οικονομικό.

Σήμερα ο 32χρονος Ουαλίντ μου λέει ότι θα ήθελε να μείνει στην Ελλάδα. Να φέρει τη γυναίκα του και τα τρία παιδιά τους και να ζήσουν εδώ. Εξακολουθεί να ζαλίζεται μόλις σηκώσει λίγο το βλέμμα. Έχει πρόβλημα με το ένα πόδι και με το αναπνευστικό του. Βλέπει μια φορά τη βδομάδα γιατρό και ψυχολόγο. Ο φόβος είναι ένας πολύ ζόρικός κι επίμονος εχθρός. Ψυχολογικά είναι σε πολύ εύθραυστη κατάσταση, όπως άλλωστε είναι λογικό. Τον βοηθάνε κάποιοι άνθρωποι μεμονωμένοι, για το κίνημα καλύτερα να μη μιλήσουμε. Λέμε να τον κεράσουμε ένα φαί, αλλά, είπαμε, ντρέπεται, κάθε φορά που του απευθύνω το λόγο διακόπτει και τις ελάχιστες πιρουνιές του. Δεν θέλει, λέει, λεφτά απ' το πρώην αφεντικό του. Μόνο όσα πήρε απ' την τσάντα (τα μισά περίπου επέστρεψε, τα άλλα όχι) για να τα δώσει πίσω στους υπόλοιπους.

Προσπαθώ να τον καταλάβω, είναι αδύνατον. Έχει περάσει από μια κόλαση που δεν μπορεί να συλλάβει το μυαλό μου. Κάνουμε τη γνωστή εξωτική συζήτηση για τα φαγητά. Φαλάφελ (που φτιάχνει για τον αδερφό του τα πρωινά) και *ful*. Λέει τι ωραίο ψωμί έφτιαχνε. Τυρόπιτες και μπουγάτσες. Λέει για την Αλεξάνδρεια, απ' όπου ήρθε. Είναι πολύ ωραία. Μιλάει καλά ελληνικά, αλλά τα επίθετα που χρησιμοποιεί είναι περιορισμένα. «*Πολύ ωραίο το ful, πολύ ωραίο η Αλεξάνδρεια*». Αλλά ο τρόπος που μιλάει υπερνικά τη χρήση του ίδιου επιθέτου. Η φάτσα του, ολόκληρη ένα χαμόγελο, ο τρόπος που κουνάει τα χέρια. Χαίρεται όλος απ' την κορυφή ως τα νύχια και ίσως για λίγο να ξεχνιέται. Δεν ξέρω, δηλαδή ελπίζω.

Ο Ουαλίντ Τάλεμπ είναι 32 χρονών. Βρίσκεται στην Ελλάδα

τέσσερα χρόνια. Δούλεψε, τον λήστεψαν (με χίλιους δύο τρόπους) και τον βασάνισαν. Παραμένει, εν πολλοίς, σχεδόν μόνος. Ο Ουαλίντ Τάλεμπ δεν είναι ο Ουαλίντ Τάλεμπ. Είναι και ο [νεκρός Μοχάμεντ Καμαρά](#) που πέθανε στο ΑΤ Κηφισίας και δεν βρίσκονται τα χρήματα για την ταφή του. Είναι και ο ανώνυμος εργάτης που τρέχει και πίσω απ' αυτόν τρέχουν οι σφαίρες της Μανωλάδας. Είναι και ο ανώνυμος μετανάστης που ξεφτιλίζει ο αστυνομικός έλεγχος στην Γ' Σεπτεμβρίου. Είναι όλοι οι έγκλειστοι στην Αμυδαλέζα.

Η ιστορία του είναι η ιστορία των χρόνων μας, η ιστορία της Ελλάδας. Είναι όλη μας η αδράνεια, η αδιαφορία, η απάθεια, ο κυνισμός και η κατρακύλα προς τον φασισμό.

+ [ένα σχόλιο](#) για τον Ουαλίντ και για μας.

+ η σελίδα στο facebook [Αλληλεγγύη στον Ουαλίντ Τάλεμπ](#)